Catalunya
En Comú

Informe Consell Nacional 28 de gener del 2023

Bloqueig pressupostari a Catalunya

La situació política a Catalunya està marcada pel bloqueig de la negociació de pressupostos. Avui dia conjuntament amb Madrid són les dues úniques comunitats autònomes de l'Estat que no disposen de pressupost, i en el cas català ni tals són s'ha iniciat el tràmit parlamentari, fet que provocarà que encara que s'arribi finalment a un acord no entrin en vigor com a molt aviat a finals de març o principis d'abril, havent perdut el primer trimestre del 2023 per la seva execució, en un moment que és clau el sector públic per seguir dinamitzant l'economia catalana.

El passat mes de desembre des d'En Comú Podem vàrem assolir un acord de pressupostos que fixava com a prioritat fer front a la situació d'incertesa econòmica i la inflació, i posar en marxa el país en la lluita contra l'emergència climàtica i la transició ecològica. Així l'acord es desenvolupa a partir de 7 eixos: un pla de xoc social de 555M€, l'impuls en el desplegament de les energies renovables, la mobilitat sostenible i segura, l'accés a l'habitatge, la protecció de la sanitat pública, les polítiques d'igualtat i feminisme i una fiscalitat solidària i verda.

A banda del nostre acord del 14 de desembre amb el govern ha assolit acord en matèria pressupostària amb els agents socials, la taula del sector, i el món de la cultura entre d'altre que han reforçat la necessitat que Catalunya pugui comptar amb un pressupost el 2023.

Els nostres vots són imprescindibles per tirar endavant els pressupostos però no suficients. Sens dubte el Govern català i ERC després del trencament del govern amb Junts no han estat conscients de la situació de minoria absoluta en què es troba l'executiu només amb el suport de 33 diputats. I en la recerca dels suports parlamentaris necessaris ha pesat en molts moments més el càlcul electoral que no el principi de realitat, mantenint la ficció fins a finals de gener que era possible un acord o bé amb el PSC o bé amb Junts per Catalunya, quan la sortida del govern de partit de Borràs i Turull sens dubte feia impossible aquesta via, alhora que cada vegada és més evident el retorn de l'eix esquerra-dreta a la política catalana i com Junts després d'anys de fer veure una suposa transversalitat ideològica ara mateix torna a actuar de manera absolutament desacomplexada amb iniciatives clarament conservadores i neoliberals.

En el cas del PSC després de mesos d'oferiments per negociar els pressupostos, en un moviment més tàctic que estratègic, més formal que real, i des de la convicció que ERC no l'acceptaria s'ha vist arrossegat a una negociació a contracor. Els socialistes han basculat en aquests dos darrers

mesos entre la voluntat d'aparèixer com un partit útil i responsable per permetre tirar endavant els comptes i el risc que el seu suport permeti a Aragonès i a ERC poder arribar fins a final de legislatura malgrat l'extrema feblesa del Govern.

Alhora en aquest 2022 ha cosificat l'estratègia del PSC d'aparèixer com el partit d'ordre en la política catalana i un gir cap a posicions cada vegada més conservadores que situen a Illa i al PSC clarament com un partit amb una agenda política més conservadora que el PSOE i el Govern de Coalició de Pedro Sánchez i Yolanda Díaz. És cada cop més habitual els acords parlamentaris del PSC amb Junts especialment en matèria econòmica i ambiental, amb unes relacions fluides i constants, que anticipen els acords que es produiran després de les eleccions municipals en molts municipis del país i molt probablement en les quatre diputacions.

Durant aquests mesos el PSC ha allargat artificialment la negociació amb la voluntat de mostrar la feblesa del govern i retardar el màxim l'aprovació dels pressupostos, evidenciant l'arribada de la pròrroga pressupostària, com la seva capacitat de marcar ritmes i tempos.

Amb aquesta intenció ha fixat com a màxima prioritat tres grans macroprojectes com a condició indispensable per arribar un acord. El Hard Rock (el casino més gran d'Europa), l'ampliació de l'Aeroport del Prat i el Quart Cinturó. Tres projectes que suposen un retorn al passat i evidentment que no tenen present en cap cas la situació d'emergència climàtica, més enllà de totes les externalitats negatives que un projecte com el Hard Rock amb més de 1200 màquines escurabutxaques i 300 taules de joc pot tenir pel Camp de Tarragona i el país.

Són 3 projectes, que des dels Comuns sempre hem rebutjat i hi hem presentat alternatives per dinamitzar l'economia del país amb propostes de futur i de passat. La tria d'aquestes condicions no és casual.

En primer lloc, s'ha buscat ancorar al PSC com el partit que representa els grans interessos econòmics a Catalunya intentant aprofitar el buit deixat per l'antiga convergència, apuntalant l'estratègia de Collboni a Barcelona, que en aquest cas concret ha saltat pels aires amb l'aterratge de Trias a la cursa electoral de la capital catalana.

En segon lloc, provocar un escenari de derrota d'ERC, havent de triar entre renunciar a les seves polítiques, desdibuixant el ja erràtic model de país que pretenia impulsar (convé no oblidar el projecte fracassat dels JJOO d'hivern) o quedar-se sense pressupost. En aquest context cal entendre la cessió i renúncia d'ERC a la seva històrica oposició al IV Cinturó i que des d'En Comú Podem cal que sapiguem aprofitar no només als municipis dels Vallesos sinó al conjunt del país.

I finalment el PSC busca en tot moment que l'arribada de possibles acords amb el Govern d'ERC provoqui el nostre trencament de l'acord de pressupostos, i per tant que el Govern Aragonès es quedi sense els comptes de cara al 2023, però la responsabilitat sigui dels Comuns.

Una estratègia clarament electoralista, de partit i no de país, i profundament irresponsable. En primer lloc, per la necessitat de molts col·lectius de poder disposar de més recursos davant un escenari d'incertesa econòmica i, en segon lloc, de què a Catalunya es normalitzi l'acord entre forces polítiques de progrés i s'acabi amb cordons sanitaris entre partits d'esquerres que no tenen ni han tingut cap sentit.

Illa busca escurçar la legislatura i provocar eleccions a Catalunya al llarg del 2023. El problema és que aquesta decisió per més que tinguem un govern profundament afeblit depèn exclusivament d'Aragonès.

La nostra posició ha estat clara en totes aquestes setmanes. Els Comuns hem arribat a un acord de pressupostos, però ni formem part de la majoria de govern ni tenim cap acord d'investidura o estabilitat pressupostària. La nostra línia vermella és clara, cap d'aquesta macro projectes insostenibles i del passat pot estar present amb una partida pressupostària en el projecte de pressupostos, i tenim el compromís per escrit de què així sigui.

Alhora la cessió d'ERC i Aragonès amb el IV Cinturó per evidenciar el bloqueig del PSC no garanteix en cap cas el desbloqueig de la situació, ja que Illa i els socialistes han tornat a reclamar noves condicions ara sobretot centrades en l'ampliació de l'Aeroport del Prat.

Des d'En Comú Podem en aquest context hem de saber projectar les nostres prioritats recollides l'acord de pressupostos, alhora que mantenim la nostra oposició a aquestes infraestructures. Els eixos del nostre acord situen un model de país, que entronca amb els reptes actuals que té Catalunya en l'àmbit social i ambiental.

Unes necessitats que s'han evidenciat amb molta força aquesta setmana amb les mobilitzacions de diferents col·lectius de professionals sanitaris, dels i les mestres i dels taxistes, i que confirmen l'encert d'haver col·locat la sanitat pública com una de les grans prioritats de l'acord pressupostari.

Especialment importants han estat les mobilitzacions dels professionals sanitaris i demostra la situació límit en què es troba la sanitat catalana i també les deficients condicions laborals que tenen els treballadors i treballadores i que provoquen el dèficit especialment de metges i metgesses i infermers i infermeres.

Davant d'aquesta situació de bloqueig que es pot encara eternitzar en les pròximes setmanes hem instat el govern a reaccionar i no quedar-se aturat, posant en marxa els nostres acords a través de decrets llei o modificacions

de crèdit que permetin per exemple augmentar les prestacions socials a través de l'IRSC o l'augment salaria als treballadors públics per posar dos exemples.

Municipals del 2023

Els pròxims mesos estaran marcats tant a Catalunya com a la nostra organització per les eleccions municipals del maig del 2023. Com vàrem fixar a la nostra Assemblea Nacional seran claus per arrelar, créixer i transformar, per tant, per consolidar el nostre projecte arreu del territori. Sons sens dubte la nostra màxima prioritat.

L'agenda municipal s'accelera, cada cap de setmana tenim presentacions, actes o debats programàtics als pobles i territoris.

Els objectius més pròxims són els de continuar fent els darrers esforços per presentar més candidatures i ser més presents a tot el territori. Més candidatures, més grups municipals és sinònim de major capacitat d'acció política i sobretot d'una major transformació positiva en la vida de les persones. Ens presentem per sumar, per guanyar i per transformar.

El pròxim mes de febrer presentarem el **Llibre Blanc de les bones pràctiques del municipalisme de Catalunya en Comú**, el veritable dietari de resistència dels nostres regidors i regidores, l'agenda de polítiques públiques i mesures innovadores que volem enxarxar perquè totes les candidatures **coneguin el que hem fet**, i també ben aviat rebreu el programa marc definitiu **per compartir el que farem**. Un febrer que el tancarem amb una gran expressió de força i energia de totes les nostres candidates en un acte que servirà per presentar els nostres 10 compromisos irrenunciables per a guanyar vida a les ciutats i pobles.

Arribem amb un bon acord amb Podem que consolida el projecte d'En Comú Podem i que ha de permetre millorar els resultats del maig del 2019. Mantenir Barcelona i consolidar les nostres alcaldies i augmentar el nombre de regidors i regidores centraran els nostres esforços.

Etapa final de legislatura

En l'àmbit del Congrés la legislatura encara la darrera etapa amb les eleccions a finals de 2023 a la vista.

Ho fa encara amb reptes importants. En primer lloc, amb la necessària pujada de l'SMI, o la llei d'habitatge amb la regulació de lloguer o la derogació de la llei mordassa. Iniciatives que són claus per rellançar el govern en aquesta etapa final i sens dubte els costos que pugui tenir l'electorat d'esquerres en

la resta de l'estat de la necessària i valenta reforma del Codi Penal amb la derogació del delicte de sedició.

L'agenda legislativa de transformació des del govern de coalició així com el conjunt de mesures impulsades en aquests tres anys dibuixa una balança potent, però que sens dubte necessita especialment la llei d'habitatge i de la regulació dels lloguers per poder lluir sense mancances.

I el Govern arriba al final de la legislatura en un context econòmic d'incertesa però lluny dels escenaris apocalíptics anunciats per la dreta. Amb un creixement econòmic millor del previst i amb unes xifres d'atur i de creació de llocs de treball molt positius malgrat les xifres més modestes del 4 trimestre. També sens dubte cal valorar positivament la rebaixa de la inflació malgrat que ens trobem encara en xifres preocupants, però sent la més baixa de la UE i que demostren que les polítiques del govern de coalició i especialment d'UP són útils per protegir a la gent i alhora millorar el funcionament de la nostra economia.

Cal abordar, però la pujada de preus que ha tingut especialment la cistella de la compra i afecta molt directament a les persones amb les rendes més baixes.

En aquest sentit, el pròxim 3 de febrer farà un any de l'aprovació de la reforma laboral, amb unes xifres espectacular de contractes indefinits que estan revertint la històrica temporalitat i precarietat del mercat laboral espanyol i que mostren amb tota la cruesa l'error històric d'ERC simplement per una estratègia electoralista per evitar que a Catalunya un projecte encapçalat per Yolanda Díaz i amb la força d'En Comú Podem pugui disputar de nou la primera plaça a les eleccions generals.

Arribem al record absolut de treballadors i treballadores amb contracte fix, amb 14.250.000 persones i la taxa temporalitat també se situa en mínim històrics al sector privat amb el 17,9%.

El repte ha de ser capgirar unes enquestes encara incertes, i que en molts casos mostren la possibilitat de suma entre el PP i Vox, i capitalitzar el conjunt de polítiques del govern de coalició per protegir als ciutadans i ciutadanes tant en la crisi econòmica provocada per la pandèmia com després per la invasió de Putin a Ucraïna, que marquen una alternativa i un canvi respecte a la gestió del PP de la crisi financera de 2010.

Un 2023 on també serà clau la consolidació i l'articulació del projecte de Sumar i de Yolanda Díaz, i fer-ho comptant tant amb la força de les organitzacions polítiques d'esquerres com amb ciutadans i ciutadanes que avui no formem part de cap espai política. L'acte de Tarragona i especialment de Barcelona a l'Auditori demostra la potència i força per mobilitzar transversalment a electoral progressista i d'esquerres.